

Brüsszel vagy Moszkva

2011 május 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Annak idején nemmel szavaztam az ország EU-csatlakozására. Ebbe belejátszott, hogy a regnáló szocialista kormányt véltem vele büntetni. Ha azt kérdezik, kérek-e csokit, talán még az se kellett volna t?lük.

A világpolitikai kényszerpálya miatt persze úgy t?nt, a belépésnek nem nagyon van alternatívája, számunkra

különösen az elcsatolt nemzetrészekkel várható egyesülés miatt lehetett vonzó. Csábításként emlegették még, hogy demokratikus, az alapvető szabadságjogokat betartó, szép elvek mentén szerveződik az unió, de én még emlékszem egy másik, nemrég megszűnt unióra, amely ugyancsak az emberiség boldogítását tűzte zászlajára hivatalosan. Csak halkán jegyezzük meg, hogy abban az unióban is szinte minden határon túlra került magyarral egy birodalomban voltunk, mégsem oldódott meg semmi.

Igazságtalanok lennénk, ha nem vennénk észre a fejlődést. A török megszállást például annak idején nem szavazták meg. A Habsburg fennhatóság elismerésére a nemesség tett néhány hűségnyilatkozatot (lemondás az Aranybulla ellenállási záradékáról; „életünket és vérünket” Mária Teréziának), a szovjet birodalmi csatlakozást viszont az 1945-ös választáson – ha azt egyfajta referendumnak tekinthetjük egyáltalán – határozott többséggel utasította el a magyar nép, mégsem lett fogadtatja.

A mostani birodalmunk tehát üdvöt, boldogságot, gazdagságot, a szabadság kiteljesedését hozza; egyenlő és büszke nemzetek önkéntes szövetsége. Eközben mégis durván beleszólnak a médiatörvényünkbe, az új alkotmányunk szövegét és szellemét bírálják. Jó, hogy ilyen figyelmes, minden apróságot szem előtt tartó rendszerbe integrálódhatunk. Ugyanakkor nem értjük egészen, hogy a magyarokat és németeket kollektív bűnössé nyilvánító Benes-dekrétumok miért mentek át az emberi jogok iránti fogékonyság sűrű szőtt hálóján, és vajon miért nem akadtak ki a brüsszeli hivatalok és a nyugati újságok attól, hogy Szlovákiában korlátozzák az EU egyik hivatalos nyelvének használatát? Azzal biztattak: az unióban eltűnnek a határok; mindez mégsem gátolja például északi szomszédunkat abban, hogy elzárja a magyar köztársasági elnök útját, vagy hogy megvonja az állampolgárságot a magyart is kérvényező lakóitól.

Dicséretes, hogy a magyar szabadság, az európai értékek védelme ennyire izgatja az uniót, csak azt furcsálljuk, vajon 2006 véres szén miért nem tiltakoztak a rendszer brutális fellépése, a kormány által támogatott, sőt levezényelt súlyos jogkorlátozások ellen? Néha már a Brüsszel szót, mintha Moszkvának hallanánk.

Az EU nem hagyja, hogy a magunk dolgaiban döntsünk, miközben a problémáinkra tökéletesen érzéketlenek. Micsoda szövetség ez, és nekünk mi közünk hozzá? Jó csajok és cukrászda Bécsben? Ehelyett Cohn-Benditek, Schulzok és a hazugságokból épített szégyenpad fogad bennünket. Miközben gyarmatként kezelnek minket (lásd a cukorgyárak ügyét), háborút folytatnak ellenünk, természetesen a szokásos belső ellenség felhasználásával, aminek jelentős történelmi hagyományai vannak. Azt hittük, a kétharmad ellen nem nagyon lesz eszközük, ráadásul most már nincs Vörös Hadsereg sem. A balliberálisok és szövetségeseik azonban mindent elkövetnek: a médiatörvény és az alkotmány ürügyén már elkészítették a közvéleményt arra, hogy itt egy új Líbia vagy Fehéroroszország született, mostanra már talán a bombázók is készen állnak, hogy megvédjék az etnikai tisztogatás által fenyegetett cigányokat. Kívülről próbálják megbuktatni a kormányt, mert demokratikusan nem megy.

A tények más értelmezést kapnak, nem sokban különbözve a kommunista idők hazug világától. Nézzük a romakérdést: az átlag honpolgár úgy érzékeli, elsősorban a békés többségnek van oka félni az őket terrorizáló kisebbségtől. Az állam segélyezési, felzárkóztatási programjai, sőt gyakran a rendőrség eljárása – de a sajtóorgánumok is (talán a legutóbbi időket kivéve) szinte mindig – pozitív diszkriminációt alkalmaznak a cigánysággal szemben. Ehelyett a nemzetközi politikai élet nem attól hangos, hogy a vidék Magyarországon a magyarok életét pokollá teszik, hanem felcserélik a vétkesek és áldozatok szerepe. Ezen nem változtat az úgynevezett romagyilkosságok esete sem, mert itt egy jól körülírható társaság akciójáról van szó, éppen azzal a céllal, hogy meghamisítsák a valódi helyzetet. Kísértetiesen emlékeztet mindez a tévéostromra, amelynél végül nem lettek halálos áldozatok (bár be voltak tervezve), s amire hivatkozva sokáig a kormánynak sikerült az egész tüntetéssorozat kiváltó okait és jellegét háttérbe szorítani a kommunikációban.

De a vágyott Európában egyéb furcsaságokkal, fejre állított értékekkel is találkozhatunk. Gyerekkoromban még, emlékszem, a „homokos” volt a legnagyobb sértés, amit az ember fejéhez vághattak; aztán jött a rettegett betegség, az AIDS, amit a homoszexuálisok terjesztettek. Azt hittük, ez végképp betesz ennek a különös devianciának, ám ahelyett, hogy megszűnt volna, erősné, sőt büszkeséggé vált a dolog. Ott tartunk, hogy világraszóló skandalum, a demokrácia és Európa halála, ha valakit lebuziznak, miközben zavartalanul, legálisan, sőt a „szabadság dicsőségére” folyik az emberiség történetének legnagyobb népirtása, az abortusz.

Mégis, sok jel utal arra, hogy halódik a '68-as Európa. Magyarországon kétharmaddal győztek a konzervatív-nemzeti erők, sőt még radikálisabb változást sejtet az Igazi Finnek elretörése, Le Pen lányának növekvő esélyei, Belgiumban, Hollandiában és Olaszországban a liberális status quo felrúgását hirdetik. Végéhez közeledik az az öngyilkos gondolkodás, amelynek köszönhetően a deviánsok, az ateisták, a bűnözők ültek diadalt, s visszatérnek Európába a hagyományos értékek: az Isten, család, hűség, rend, biztonság. Ha másként nem, hát műezzinek szavára, burkában és Mekka felé fordulva...

Ungváry Zsolt, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
